

Ella

JA PEAVÕIT

Originaali tiitel: Ella ja jättipotti

Text © Timo Parvela 2009

Cover illustration © Mervi Lindman

Original title "Ella ja jättipotti"

First published in Finnish in 2009 by Tammi Publishers,
Helsinki, Finland.

Estonian translation published by arrangement
with Bonnier Rights Finland, Helsinki.

Tõlkinud Kadi-Riin Haasma
Toimetanud Anu Jõgi
Illustreerinud Mervi Lindman
Kujundanud Kaia Loigom

Kõik õigused kaitstud.

Autoriõigus: tõlge eesti keelde, Kadi-Riin Haasma
ja OÜ Hea Lugu 2019
www.healugu.ee

ISBN 978-9949-673-58-2

Trükkitud Tallinna Raamatutrükikoja OÜ

TIMO PARVELA

Ella

JA PEAVÕIT

HEA
LUGU

ÕPETAJA ON RÖÖVITUD

Mina olen Ella. Olen ikka veel teises klassis. Natuke tüütu see muidugi on, sest ma tahaksin juba kooli ära lõpetada ja kanda lõpetamisel ilusat sinist kleiti, millel on selja taga lehv. Õnneks on meil tore klass ja tore õpetaja. Või õigemini oli, sest õpetaja kadus ära. See juhtus hommikul. Või tegelikult võis see juhtuda ka juba öösel, aga meie märkasime seda alles hommikul, kui kooli tulime. Õpetaja sinna nimelt ei tulnud.

„Õpetaja on röövitud,“ kohkus Hanna.

„Mis sa ajad, kes peaks tahtma õpetajat röövida?“ kõhklesin mina.

„Keegi rumal,“ teadis Tuukka.

Tuukkal oli muidugi õigus nagu tavaliselt. Ainult keegi rumal rööviks õpetaja ära. Sest rumalal on õpetajat väga vaja, kui ta tahaks natukenegi targemaks saada.

„Aga kes see siis oli?“ tahtsin ma teada.

Vaatasime kõik Pate poole. Ta togis pinkide

vahel jalaga tahvlilappi ja kommenteeris kujuteldavat jalgpallimatši.

„Miks te mind vahite?“ küsis Pate, kui meid märkas.

Röövija polnud ehk ikkagi Pate. Lisaks polnud Pate sugugi rumal. Ta oli lihtsalt spordimees. Ja pealekauba oli ta ema kooli direktor. Oli raske ette kujutada, et Pate tahaks endale koju lisaks direktorile ka õpetajat. Sama hästi oleks ta võinud kooli elama kolida. Nii et pidime välja mõtlema teise süüdlase.

„Õpetaja naine!“ hüüatas Hanna.

„Ei usu,“ vaidlesin vastu. „Miks peaks keegi oma mehe ära röövima?“

„Meie ema röövis küll isa ära,“ ütles Pate.

„Tõesti või?“ küsisin üllatunult.

„Jah. Isa väidab, et ema röövis ta altari ette, ja ema ütleb, et ta poleks seda üldse teinud, kui oleks teadnud, et keegi lunaraha ära ei maksa.“

„Ma mõtlesin seda, et me peame õpetaja naisele ütlema, et ta mees on röövitud,“ seletas Hanna kannatlikult.

Hannal oli loomulikult õigus. Pidime kohe õpetaja naisele teatama, et vaevalt õpetaja

enne koju tuleb, kui lunaraha on makstud, ja see võis aega võtta. Lisaks olid jõulud juba üsna lähedal. Õpetaja naine poleks pidanud raiskama raha õpetaja kingitustele, kui too neid niikuinii avada ei saa.

Tormasime otsekohe B-klassi, mis oli üle koridori. Õpetaja naine oli nimelt B-klassi õpetaja. Meie oma õpetaja oli loomulikult A-klassi õpetaja ja meie olime A-klassi lapsed.

Õpetaja naise klassis oli hirmus lärm. Põhjuseks oli see, et õpetaja naist polnud seal. Poisid mängisid jäähokit, keppideks pöranda-harjad ja kaardikepid. Tüdrukud joonistasid tahvlile pilte, mina tundsin sealt ära vähemalt Pate, Tuukka, Pukari ja Batmani. Patele olid joonistatud taldrikusuurused kõrvad, Tuukkale peast suuremad prillid, Pukarile jalgpallisuurused rusikad ja Batmanile üpris pikk saba.

Üritasime õpilastelt küsida, kus nende õpetaja on, aga keegi vist ei kuulnud meie küsimust, sest lärm oli nii suur. Paralleel-klassi lapsed ei osanud üldse käituda. Meie loomulikult teadsime, et klassis tuleb istuda ilusti vaikselt ja teha lisaülesandeid, on siis õpetaja kohal või ei. Seepärast heitsimegi

enda ümber etteheitvaid pilke. Eriti etteheitvalt vaatasid Pukari ja Samppa, kes olid ennast tahvlilt ära tundnud. Pate nii väga etteheitev polnud. Tegelikult ta mõtles, miks Miki Hiirel on nii väikesed kõrvad.

Kuna keegi ei paistnud meie etteheidetest välja tegevat, tormasime tagasi oma klassi ja pidasime koosoleku.

„Nüüd on asi küll tõsine,“ leidis Tuukka.

„On jah. Ma määrin neid karikatuuri, kui nad neid pilte ära ei kustuta,“ porises Pukari.

„Tuukka mõtleb seda, et lisaks õpetajale on kadunud ka tema naine. Röövel on mõlemad kaasa viinud,“ seletas Hanna kannatlikult.

„Ega ei mõtle küll,“ parandas teda Tuukka.

„Tuukka mõtleb seda, et meil on siin tegemist superkangelasega,“ seletasin mina.

„Mis mõttes?“ imestas Hanna.

„Röövel peab olema eriti rumal, sest tal on ühe õpetaja asemel koguni kahte vaja,“ hakkasin muretsema.

„Ma ei mõelnud seda ka,“ vastas Tuukka.

„Teie ei saa kunagi aru, mida Tuukka mõtleb,“ sekkus Pate.

„Jah. Tuukka mõtleb seda, et me peaksime

Batmani eest kostma. Batmanil ei peaks üldse saba olema,“ teadis Samppa.

„Ja ega minu prillid tegelikult ka nii jube suured pole,“ noogutas Tuukka prille kohendades.

Meie, tüdrukud, olime hämmingus. Olime nimelt arvanud, et õpetajate kadumine on kõige põletavam küsimus. Tuukka meelest tuli kõigepealt siiski tulekahju kustutada.

„Kus suitsu, seal kuld,“ teadis Tuukka.

Pate oli sama meelt ja alles viimasel hetkel saime tal tulekustuti käest kistud. Pate on vahel kohe eriti kärke.

„Õpetaja naise klassis pole õpetajat. Seal on vaja asendajat,“ ütles Tuukka ja vaatas meile tähendusrikkal pilgul otsa.

„Ahaa,“ ütlesin mina.

„Ahaa,“ ütles Hanna.

„Ahaa,“ ütles Tiina.

„Haa,“ ütles Pukari.

„Hah,“ ütles Samppa.

„Ah?“ ütles Pate.

Ja siis marssisime õppevahendite ruumi, kus hoitakse vatti.